

Elijah - Beş Numara

Peygamberî Sessizlik

Jeff Pippenger

2023-10-03

İlyas, Ahab'a bütün İsrail'i Karmel'e çağırtdığında, bu, Tanrı'nın üç buçuk yıllık zulmün ardından 1798'de kiliseyi Karanlık Çağlar'dan çıkarıp 1844'e ve ardından 1863'e götürmesini önceden işaret ediyordu. Bu üç tarih, Yeşaya'nın yedinci bölümünde ortaya koyduğu "yedi zaman" yapısının son üç yol işaretidir.

1798, 1844 ve 1863'teki aynı tarihsel seyir, Musa İsrailoğullarını Mısır'ın köleliğinden çıkarıp Sina Dağı'na götürdüğünde de tipolojik olarak temsil edilmişti. Birinci ve ikinci meleklerin tarihi, 1798'de zamanın sonunda başlayan ve 1863'te bir kiliseye dönüşene kadar süren Millerci hareketi temsil eder. İlyas ve Musa, Millerci tarihin iki başlıca tanığıdır ve üçüncü meleğin tarihi sırasında Vahiy kitabındaki iki başlıca tanıklırlar.

Millerci hareket Vahiy 14'ün sonsuz müjdesinin başlangıcını, Future for America ise sonunu işaret eder. Millercilerin başlangıç hareketi ile bitiş hareketi arasında Yedinci Gün Adventist Kilisesi'ni buluruz. Adventist kilise tarihçilerinin belirttiğine göre, 1856'da Millerci hareketten geriye kalanlar Laodikya durumuna girdi ve böylece 1798'den 1856'ya kadar olan dönemi temsil eden Filadelfya dönemi sona erdi.

Önceki makalede, ilhamın Kızıldeniz'in geçilişindeki hayal kırıklığını 1844'ün büyük hayal kırıklığıyla paralel olarak ilişkilendirdiğini gösterdik. O noktada, manna ile temsil edilen Şabat sınaması Musa'nın tarihinde ortaya çıktı. Aynı peygamberlik noktasında, En Kutsal Yer'den gelen ışık, denizi geçmiş ve imanla En Kutsal Yer'e girmiş olanlar için Şabat'la başlayan bir sınama ve arınma sürecini başlattı. 1844'ten önceki sınama süreci, Musa'nın tarihinde onun doğumuyla başladı ve Millerciler için de Daniel'in belirttiği bilgi artışıyla 1798'de başlayarak yargıya götüren üç aşamalı bir sınama süreci üretecekti.

Birçokları arındırılacak, aklanacak ve sınanacak; ama kötüler kötülük yapacak; kötülerden hiçbiri anlamayacak; bilge olanlarsa anlayacak. Daniel 12:10.

22 Ekim 1844'te yargının açılması, Mısır'ın ilk doğanlarıyla başlayan ve Kızıldeniz'in sularında sona eren Firavun'a yönelik yargıyla tipolojik olarak temsil edilmişti. Bilgeler imanla En Kutsal Yer'e girdiklerinde ya da Kızıldeniz'den geçtiklerinde, 1798'de zamanın sonunda başlamış olan sınanma süreci 1844'ün ötesine kadar sürdü. Musa'nın tarihinde bu süreç, İsrail'in her adımda başarısız olduğu on sınamayla temsil edildi. On sınamanın sonuncusu, on iki casusun Vaat Edilen Diyar'ı keşfe çıktığı zamandı. Musa'nın tarihindeki ilk sınama, Sebt'i temsil eden manna sınamasıydı ve Milleritler için de Sebt, 22 Ekim 1844'ten sonraki ilk sınama olarak tanımlandı. Her iki paralel tarihte de ilk sınama Sebt olduğuna göre, Musa'nın tarihindeki izleyen dokuz sınama 1844 sonrasında, ya Vaat Edilen Diyar'a girişe ya da ölümün çölüne götürecektir bir dizi sınama olacağını gösterir. 1863, Millerit hareket için son sınamayı temsil eder. Bu

değerlendirmeye, on iki casusun Vaat Edilen Diyar'la ilgili raporlarıyla döndüklerinde başlayacağız.

Ve kırk günün ardından ülkeyi araştırmaktan döndüler. Gidip Musa'ya, Harun'a ve İsrailoğullarının bütün topluluğuna, Paran Çölü'ndeki Kadeş'e geldiler; onlara ve bütün topluluğa haber getirip ülkenin meyvesini gösterdiler. Musa'ya anlatıp şöyle dediler: "Bizi gönderdiğin ülkeye vardık; gerçekten süt ve bal akıyor; işte onun meyvesi. Ne var ki ülkede yaşayan halk güçlü, şehirler surlarla çevrili ve çok büyük; dahası orada Anak'ın oğullarını gördük. Amalekliler güney bölgesinde yaşıyor; Hititler, Yebuslular ve Amorlular dağlarda; Kenanlılar ise deniz kıyısında ve Şeria kıyısı boyunca yaşıyor." Kaleb, halkı Musa'nın önünde susturup şöyle dedi: "Derhal çıkıp orayı ele geçirelim; çünkü ona üstün gelmeye pekâlâ gücümüz yeter." Ama onunla birlikte giden adamlar, "Biz o halka karşı çıkamayız; çünkü onlar bizden daha güçlü" dediler. Böylece araştırdıkları ülke hakkında İsrailoğullarına kötü bir haber yaydılar ve şöyle dediler: "İçinden geçip araştırdığımız ülke, sakinlerini yiyip bitiren bir ülkedir; orada gördüğümüz bütün halk iri yapılı insanlardır. Orada devleri, dev soyundan olan Anak'ın oğullarını gördük; kendi gözümüzde çekirge gibiydik ve onların gözünde de öyleydik." Sayılar 13:25-33.

Çölde Sayım'dan bu pasaj, orada temsil edilen tarihin Millerit hareketini örneklediği göz önünde bulundurulmadığında kolayca gözden kaçabilecek, dikkat edilmesi gereken bazı çok önemli gerçekler barındırır. Önemli noktalardan biri şudur: "kötü rapor"a sahip isyancılar onuncu ve son sınavlarında başarısız oluyorlardı ve o son sınavda iki sınıf insan ortaya çıktı. Önceki dokuz sınavın tarihi boyunca gelişen bu iki sınıf, hangi "raporu" kabul etmeyi seçtiklerine göre karakterlerini ortaya koydu. 1863'te Millerit Adventizmi, Levililer'in yirmi altıncı bölümündeki esaretle ilgili peygamberlikle temsil edilen Musa'nın raporunu reddetti. Yeşu ile Kalev'in sunduğu rapor, Tanrı'nın onları kölelikten kurtarma süreci boyunca verdiği "rapor"un basit bir tekrarıydı. Musa'nın doğumundan itibaren Tanrı, onları kölelikten çıkarıp yüzyıllar önce İbrahim'e vaat edilen ülkeye götüreceğine söz vermişti. Yeşu ile Kalev, temel raporun üzerinde duranları temsil eder; diğer on casus ise Tanrı'nın gerçekten böyle bir rapor verdiğini reddetti.

Bütün topluluk seslerini yükseltip feryat etti; halk o gece ağladı. Bütün İsrailoğulları Musa'ya ve Harun'a karşı homurdandı; ve bütün topluluk onlara şöyle dedi: Keşke Mısır ülkesinde ölseydik! Ya da keşke bu çölde ölseydik! RAB bizi niçin bu ülkeye getirdi? Kılıçtan geçirilelim, kadınlarımız ve çocuklarımız ganimet olsun diye mi? Mısır'a geri dönmemiz bizim için daha iyi değil mi? Sonra birbirlerine, "Kendimize bir önder seçelim ve Mısır'a dönelim" dediler. Çölde Sayım 14:1-4.

1863'te James White, Review and Herald'da Miller'in "yedi zaman" anlayışını reddeden bir makale yazdığı ve aynı yıl Uriah Smith, Levililer'deki "yedi zaman"a herhangi bir atıf içermeyen sahte bir çizelge yayımladığında, hem White hem de Smith William Miller'in çalışmasını bir kenara koydular ve dinden dönmüş Protestanlığın Kutsal Kitap yorum yöntemini benimsediler. Kısa süre önce "Babil'in kızları" olarak tanımladıkları dinden dönenlerin metodolojisi, melek Cebrail tarafından yönlendirilen Miller'in mesajını reddetmenin gerekçesi olarak kullanıldı. Eski İsrail'in onuncu sınavında açıkça, "Kendimize bir önder seçelim ve Mısır'a dönelim" dediler. Onuncu ve son sınavdaki başarısızlık, başlangıçtan beri gelen raporla uyumlu

olan “raporun” reddine ve Mısır’ın köleliğine geri dönme arzusuna dayanıyordu. Yeremya, 1843’teki gerçekleşmeyen tahmin yüzünden hayal kırıklığına uğrayanları sembolik olarak temsil ettiğinde, Tanrı onu özellikle kendisine dönmeye ve mesaja yönelik önceki hararetini yeniden kazanmaya çağırdı; ayrıca Babil’in kızları olarak tanımlananlara asla geri dönmemesini emretti.

Bundan dolayı RAB şöyle diyor: Eğer geri dönersen, seni yeniden getireceğim ve önümde duracaksın; ve eğer kıymetliyi değersiz olandan ayırırsan, ağzım gibi olacaksın; bırak onlar sana dönsünler; ama sen onlara dönme. Yeremya 15:19.

1863’te James White ve Uriah Smith, onları gitmemeleri emredilen yere geri götürmesi için yeni bir kaptan atadılar. Joshua ve Caleb ilerlemek isteyenleri, White ve Smith ise geri dönmek isteyenleri temsil eder.

Sayılar kitabındaki pasajda not edilmesi gereken bir başka nokta da, izleyen kırk yıl içinde tüm isyancıları çölde ölmeye mahkûm eden son isyanın, Kutsal Kitap peygamberliğinde “bir gün bir yıl” ilkesini tesis eden iki temel göndermeden biri oluşudur; bu ilke, belki de Miller’ın ebedî müjde ve birinci meleğin mesajını açığa çıkarmak için kullandığı en temel peygamberlik kuralıydı. Kurala tanıklık eden diğer kutsal tanıklık ise Hezekiel kitabında bulunur.

Onları tamamladığında yine sağ yanına uzan; Yahuda evinin suçunu kırk gün taşıyacaksın: Sana her gün için bir yılı belirledim. Hezekiel 4:6.

Gün başına bir yıl ilkesini tesis eden iki ayetle ilgili sıklıkla gözden kaçan şey, her iki ayetin de tarihsel bağlamıdır.

Ülkeyi araştırdığımız günlerin sayısınca, yani kırk gün, her gün için bir yıl hesabıyla günahlarınızın cezasını çekeceksiniz, yani kırk yıl; ve sözümden döndüğümü anlayacaksınız. Sayılar 14:34.

Çölde Sayım’daki ayet, eski İsrail’in başlangıcında meydana geldi ve Tanrı’nın antlaşma halkının isyanını temsil ediyordu; Hezekiel’deki ayet ise eski İsrail’in sonunda meydana geldi ve Tanrı’nın antlaşma halkının isyanını temsil ediyordu. Başlangıçtaki ceza çölde ölüm, sondaki ceza ise düşmanlarının ülkesinde kölelikti. Gün-yıl ilkesi, bir antlaşma halkının isyanını vurgular. İki ceza: biri başlangıçta, biri sonda; ancak ikisi de farklı. İlki, çölde yolculuk sırasında yıpranarak öldü; sonuncusu ise bizzat Babil’de esaret ve kölelikti.

O zaman Musa ile Harun, İsrail oğullarının bütün topluluğunun önünde yüzüstü yere kapandılar. Ülkeyi araştıranlar arasında yer alan Nun oğlu Yeşu ile Yefunne oğlu Kalev giysilerini yırttılar ve İsrail oğullarının bütün topluluğuna şöyle konuştular: 'Üzerinden geçip araştırdığımız ülke son derece iyi bir ülkedir. Eğer Rab bizden hoşnut olursa, bizi bu ülkeye götürüp onu bize verecektir; süt ve bal akan bir ülke. Yalnız Rab'be karşı isyan etmeyin ve ülkenin halkından korkmayın; çünkü onlar bizim için lokmadır. Koruyan güçleri üzerlerinden çekilmiştir, Rab de bizimledir; onlardan korkmayın.' Ama bütün topluluk, 'Onları taşlayalım!' diye haykırdı. Ve Rab'bin görkemi, İsrail oğullarının hepsinin önünde Buluşma Çadırı'nda görüldü. Rab Musa'ya dedi ki: 'Bu halk daha ne kadar beni öfkeli edecektir? Aralarında gösterdiğim bunca belirtiyeye rağmen bana inanmakta daha ne kadar direnecekler? Onları

salgınla vuracağım, mirastan mahrum bırakacağım ve senden onlardan daha büyük ve daha güçlü bir ulus çıkaracağım.' Musa Rab'be dedi ki: 'O zaman Mısırlılar bunu duyacak (çünkü bu halkı onların arasından kudretinle sen çıkardın); ve bunu bu ülkenin sakinlerine bildirecekler; çünkü sen, Rab, bu halkın arasında bulunduğunu, senin, Rab, onlara yüz yüze görüldüğünü, bulutunun üzerlerinde durduğunu ve gündüz bulut sütunu, gece ise ateş sütunu olarak önlerinden gittiğini duydular. Şimdi eğer bu halkın hepsini tek bir kişi gibi öldürürsen, ününü duyan uluslar şöyle diyecek: Rab, bu halkı kendilerine ant içtiği ülkeye götürmeye güç yetiremediği için onları çölde öldürdü. Şimdi ise yalvarırım, şöyle dediğin üzere, Efendimin gücü büyük olsun: Rab sabırlıdır, büyük merhamet sahibidir; suçu ve isyanı bağışlar; fakat suçluyu asla cezasız bırakmaz; babaların suçunun cezasını üçüncü ve dördüncü kuşağa kadar çocuklara yükler. Yalvarırım, bu halkın suçunu merhametinin büyüklüğüne göre bağışla; nitekim Mısır'dan bugüne dek bu halkı bağışladığın gibi.' Sayılar 14:5-19.

Bu ayetlerde anlatılan tarih, Kutsal Kitap'ta "isyan günü" olarak adlandırılan bir simge haline geldi. "İsyan günü"ne Mezmur 95, Yeremya 32 ve İbraniler 3'te atıfta bulunulur, ancak biz bu simgeyi şu anda ele almayacağız. Önceki pasajda belirlenen ve fark edilmesi gereken önemli bir ilke vardır. Bu ilke, Peygamber Samuel, Lusifer, Ellen White ve elbette bu pasajda Musa tarafından da örneklendirilir.

Ona şöyle dediler: "Bak, sen yaşlandın ve oğulların senin yollarında yürümüyor. Şimdi, bütün uluslar gibi bizi yargılasın diye bize bir kral tayin et." Ama "Bizi yargılasın diye bize bir kral ver" demeleri Samuel'in hoşuna gitmedi. Samuel Rab'be dua etti. Rab Samuel'e şöyle dedi: "Halkın sana söylediklerinin hepsinde onların sesine kulak ver. Çünkü reddettikleri sen değilsin, benim; üzerlerinde egemenlik sürmeyeyim diye beni reddettiler. Mısır'dan onları çıkardığım günden bugüne dek yaptıkları bütün işlere göre—beni terk edip başka ilahlara kulluk ettikleri gibi—şimdi sana da böyle yapıyorlar. Şimdi onların sesine kulak ver; ama onları ciddiyetle uyar ve üzerlerinde hüküm sürecek kralın nasıl biri olacağını onlara bildir." Samuel, kendisinden bir kral isteyen halka Rab'bin bütün sözlerini ilettiler. Dedi ki: "Üzerinizde hüküm sürecek kralın düzeni şöyle olacak: Oğullarınızı alacak; onları kendisi için, savaş arabalarına ve atlı birliklerine atayacak; bazılarınızı da arabalarının önünde koşturacak. Kendisi için binliklerin üzerine komutanlar, elliliklerin üzerine komutanlar atayacak; onları tarlasını sürmeye, hasadını biçmeye, savaş araçlarını ve savaş arabalarının gereçlerini yapmaya görevlendirecek. Kızlarınızı da koku yapıcı, aşçı ve fırıncı yapacak. Tarlalarınızı, bağlarınızı, zeytinliklerinizi—hem de en iyilerini—alıp kendi hizmetkârlarına verecek. Tohumunuzdan ve bağlarınızın ürününden onda bir alıp görevlilerine ve hizmetkârlarına verecek. Erkek ve kadın hizmetkârlarınızı, en seçkin gençlerinizi ve eşeklerinizi alıp kendi işinde çalıştıracak. Koyunlarınızdan onda bir alacak; siz de onun kulları olacaksınız. O gün, kendiniz için seçtiğiniz kral yüzünden feryat edeceksiniz; ama Rab o gün sizi işitmeyecek." Ne var ki halk Samuel'in sözünü dinlemeyi reddetti ve, "Hayır; üzerimizde bir kral olsun!" dediler. "Biz de bütün uluslar gibi olalım; kralımız bizi yargılasın, önümüzde yürüsün ve savaşlarımızı savaşınsın." Samuel halkın bütün sözlerini dinledi ve onları Rab'be ilettiler. Rab Samuel'e dedi ki: "Onların sesine kulak ver ve onlara bir kral tayin et." Samuel de İsraililere, "Herkes kendi kentine dönsün" dedi. 1. Samuel 8:5-22.

Bu pasajda Eski İsrail Tanrı'yı kralları olarak reddetti ve tarih, Sezar'dan başka kralları olmadığını ilan ettikleri zamana işaret eder. Tanrı'nın teokrasisini reddettiler ve kendi halklarından bir kral verilmesini ısrarla talep ettiler; ancak sonunda krallarının bir Roma kralı olduğunu ilan ettiler. Son günlerdeki Roma kralı, Roma Papasıdır.

Ama onlar bağırdılar: "Onu götürün, onu götürün, çarımha gerin!" Pilatus onlara dedi: "Kralınızı ben mi çarımha gereyim?" Başkâhinler cevap verdiler: "Sezar'dan başka kralımız yok." Yuhanna 19:15.

Teokrasinin reddedilmesi Samuel için o kadar incitici ve kişiseldi ki, bunu peygamberlik görevinin reddi olarak anladı. Ancak Tanrı, Samuel'in, reddedilenin peygamber değil Tanrı olduğunu anladığından emin oldu. Eski İsrail'in isyanına ilişkin olarak Musa'nın ve Samuel'in peygamberlik ilişkisini ortaya koyan bu iki pasajda, ardından gelen isyanın cezası eski İsrail için son değildi. Yeşu ve Kalev tarafından temsil edilen ve Vaat Edilen Topraklara girecek bir grup hâlâ vardı; Samuel'in öyküsünde ise eski İsrail'in sonu başlangıçta değil, İsrail krallığının sona erdiği noktadaydı.

Musa, Tanrı'yı İsrailoğulları'yla çalışmayı sürdürmesi için ikna etmeye çalıştı; çünkü ona göre, onların hikâyesini o noktada bitirmek, Tanrı'nın halkının kurtuluşuna ilişkin kutsal tarihi ve onları Tanrı'nın İbrahim'e vaat ettiği ülkeye götürme vaadini yanlış yansıtacaktı. Buradaki mesele şudur: Tanrı, isyanı gerçeğe tanıklık olarak kullanmayı amaçladığında, isyanın hem ortaya çıkmasına hem de sürmesine izin vermeyi seçer.

Samuel'in sergilediği haklı öfke tavrı, Ellen White tarafından da ortaya kondu.

Halkımız arasında, Minneapolis'te kendini gösteren kadar sarsılmaz bir kendini beğenmişlik ve ışığı kabul edip tasdik etmeye karşı isteksizlik görmemiştim. Bana gösterildi ki, o toplantıda ortaya konan ruhu benimseyenlerin hiçbiri, gururlarını alçaltıp Tanrı'nın Ruhu tarafından yönlendirilmediklerini, aksine zihin ve yüreklerinin önyargıyla dolu olduğunu itiraf edinceye kadar, kendilerine gökten gönderilen gerçeğin kıymetini ayırt edebilmeleri için yeniden açık bir ışığa sahip olmayacaklardı. Rab onlara yaklaşmak, onları bereketlemek ve sadakatsizliklerinden şifa bulmalarını sağlamak istedi, ama kulak asmadılar. Korah, Dathan ve Abiram'ı harekete geçiren aynı ruh tarafından yönlendiriliyorlardı. İsrail'in o adamları, yanlış olduklarını kanıtlayacak her türlü kanıtı karşı koymaya kararlıydılar ve pek çok kişi onlara katılmak üzere yanlarına çekilene kadar isyankâr tutumlarını sürdürüp durdular.

Bunlar kimlerdi? Ne zayıflardı, ne cahillerdi, ne de aydınlanmamış olanlardı. O isyanda, cemaat içinde ün salmış iki yüz elli önder vardı; itibar sahibi kişilerdi. Tanıklıkları neydi? "Bütün cemaat kutsaldır, her biri; Rab de onların arasındadır. Öyleyse neden Rab'bin cemaatinin üzerine kendinizi yükseltiyorsunuz?" [Numbers 16:3]. Korah ve yandaşları Tanrı'nın yargısı altında helak olduklarında, aldattıkları halk bu mucizede Rab'bin elini görmedi. Ertesi sabah bütün cemaat Musa ve Harun'u, "Rab'bin halkını siz öldürdünüz" [ayet 41] diyerek suçladı; ve veba cemaatin üzerine geldi ve on dört binden fazlası öldü.

Minneapolis'ten ayrılmaya niyet ettiğimde, Rab'bin meleği yanımda durdu ve şöyle dedi: "Öyle değil; Tanrı'nın bu yerde yapmanı istediği bir iş var. Halk, Korah, Dathan ve Abiram'ın

isyanını tekrarlıyor. Seni sana uygun konuma Ben yerleştirdim; ışıkta olmayanlar bunu kabul etmeyecek; tanıklığına kulak vermeyecekler; ama Ben seninle olacağım; lütfum ve kudretim seni destekleyecek. Hor gördükleri sen değilsin; Benim halkıma gönderdiğim habercileri ve mesajı hor görüyorlar. Rab'bin sözünü hor gördüler. Şeytan gözlerini kör etmiş ve muhakemelerini saptırmış; ve Tanrı'nın Ruhu'na hakaret eden bu kutsanmamış bağımsızlık günahlarından her bir can tövbe etmedikçe, karanlıkta yürüyecekler. Tövbe edip dönmedikçe (ki onları iyileştireyim), şamdanı yerinden kaldıracaağım. Ruhsal görüşlerini kararttılar. Tanrı'nın Ruhunu ve gücünü göstermesini istemediler; çünkü Benim sözüme karşı alay ve tiksinti ruhuna sahiptirler. Hafiflik, laubalilik, şakalaşma ve espri yapma her gün yapıyor. Beni aramaya yüreklerini vermediler. Kendi tutuşturdukları kıvılcımların ışığında yürüyorlar; ve tövbe etmezlerse keder içinde yatacaklar. Rab şöyle diyor: Görev yerinde dur; çünkü Ben seninleyim; seni bırakmayacağım ve terk etmeyeceğim." Tanrı'dan gelen bu sözleri göz ardı etmeye cesaret edemedim." 1888 Materyalleri, 1067.

Sister White, Samuel'in tavrına paralel bir tutum sergiledi ve isyancılarla ve isyanlarıyla birlikte kalması ve "görev"inin "postasında" "durması" kendisine söylendi. O (kadın peygamber) isyancıları ve isyanlarını kendi hallerine bırakmaya karar verdikten sonra, görev postasında durması emredildi.

Alfa ve Omega ilkesinin temel bir bileşeni olan ilk bahsediliş kuralı, bir konudan ilk kez söz edilmesinin en üstün öneme sahip olduğunu ifade eder. Lucifer'in isyanının en başıyla bağlantılı olan gerçek şuydu: Tanrı dileseydi, Lucifer'in zihninde doğan o bencilce ilk düşünce anında Lucifer'i ortadan kaldırmak için gerekli bütün güce sahipti. Tanrı Lucifer'i yaratılıştan çıkarabilirdi; öyle bir gücü vardı ki, bunu yapmayı seçmiş olsaydı, başka hiçbir meleğin ne olup bittiğini bile bilmeyeceği şekilde yapabilirdi. Elbette bunu yapmadı; çünkü bu, başka şeylerin yanı sıra, Tanrı'nın karakterinin inkârı olurdu. Ama Tanrı, tam da bunu yapmasına imkân tanıyacak yaratıcı güce sahiptir. Ama bunu yapmadı. İsyanın, kendi karakterine dair tanıklığın ve gökte başlamış olup eninde sonunda yeryüzüne gelecek olan çekişmeye ilişkin şahitliğin bir parçası hâline gelmesine sabırla izin verdi. Musa'nın konuşması, eski İsrail için işte bunu gerçekleştirdi. Tanrı, isyankâr kuşağın çölde ölmesine izin verdi ve bu tarihi, sonsuz müjdeyle bağlantılı hakikatleri ilerletmek için Kutsal Yazılar'da bir örnek olarak kullandı.

Aynı şekilde, Samuel'in günlerinde Tanrı'nın kral olarak reddedilmesi de böyledir. Samuel'e, kişisel kanaatlerine ve peygamberlik bilgisine rağmen, yoluna devam etmesi ve görev yerinde durması emredildi. Tanrı'nın peygamberce ve tarihsel gözetiminin bu unsuru, Babil sürgününden sonra tapınağın yeniden inşasında da görülür. Tanrı, yetmiş yıllık sürgünün her unsurunu önceden bildirdi ve yönetti; Yeruşalım'e dönüşü; Yeruşalım'in, tapınağın, sokakların ve surların yeniden inşasını. Esaretten ne zaman kurtulacaklarını belirleyen zamanla ilgili peygamberlikleri ortaya koydu. İki bin üç yüz yılın başlangıcını işaretleyecek kaç ferman olacağını bildirdi. Süreci ilk fermanla başlatacak putperest kral Kiros'u adıyla andı. Yeruşalım'in ve tapınağın yeniden inşasına ilişkin tüm unsurlar tek tek belirlenmişti ve O, işi gerçekleştirmek için doğru kişiler ve peygamberler yetiştirdi.

Açık ilahi ve peygamberî öngörü ile müdahaleye rağmen, Babil esaretine yol açan isyan, Tanrı'nın halkıyla O'nun kişisel varlığını zaten sona erdirmişti. Yeniden inşa edilen tapınağa Şekinah'ın görkemi asla geri dönmedi. Bütün bu tarih, dünyanın sonundaki tarihe peygamberî bir yapı sağlamak için kullanıldı; ancak tapınak En Kutsal Yer'de Şekinah'ın varlığıyla bir daha asla kutsanmadı. Bu anlamda, yeniden inşa edilen tapınak Tanrı'nın varlığının değil, İsrail'in isyanının bir tanıklığıydı. Yine de, o tarihin peygamberleri, Samuel ve Minneapolis'te Kardeş White gibi, peygamber olarak hizmet etmeye devam ettiler.

Mesih ile Şeytan arasındaki büyük mücadelede ilk anılan şey Lucifer'in isyanıdır ve Tanrı, kendi amaçları doğrultusunda bu isyanın sürmesine izin verdi. Samuel, İsrail'in diğer uluslar gibi olma arzusuna karşı duyduğu haklı öfkeye rağmen, ilk iki kralın meshedilmesine katılmakla görevlendirildi. Ve Tanrı'nın peygamberleri Tanrı'nın tapınağının yeniden inşasına katıldılar; o tapınak ki artık bir daha Tanrı'nın Şekina varlığına sahip olmayacaktı.

Peygamberlik Sözü'ne karşı "masal tabakları" nı kullanan, 1863'te Adventizmin isyanını örtbas etmeye kalkışan ve savlarını, 1863'te bir yanlışlık olduysa kadın peygamberin bunu yasaklamış olacağı mantığına dayandıranlar, Tanrı'ya karşı isyandan ilk söz edildiğinde belirlenen ilk ilkeyi bile bile görmezden gelirler. Tanrı kendi amaçları doğrultusunda isyana izin verir; ve ortaya çıkabilecek isyanlar karşısında peygamberlerinin tarafsız kalmasını ya da susmasını seçerse, bu O'nun tercihidir.

1844'ten 1863'e kadar uzanan sınanma sürecini, Eski İsrail'in Kızıldeniz'i geçtikten sonra başarısız olduğu on sınamayla simgelenmiş olarak ele almaya başlarken, şu Kutsal Kitap gerçeğini anlamak hayati önem taşır. Tanrı'nın peygamberleri, itaat zamanlarında da itaatsizlik zamanlarında da O'nun peygamberleri olarak görev yaparlar ve bazen, görünüşte bir peygamberin karşı çıkması beklenecek konulara karşı çıkmazlar. Bazen isyanın farkındadırlar ama geri tutulurlar; başka zamanlarda ise Rab, isyan konusunda gözlerini kapatır. Bu bakış açısı benimsendiğinde, 1863, Kutsal Kitap peygamberliğindeki altıncı krallığın tarihinde, hem Protestanlığın boynuzu hem de Cumhuriyetçiliğin boynuzu açısından önemli bir dönüm noktası haline gelir.

Peygamberler aracılığıyla da konuştum, çok görüm gösterdim ve peygamberler aracılığıyla benzetmeler yaptım. Hoşea 12:10.